

DISCIPELSCHAP. LES 47

1	GEBED
---	--------------

Bid om Gods leiding door Zijn Geest, voor bewustwording van Zijn aanwezigheid en voor het luisteren naar Zijn stem. Wijd deze les over het maken van discipelen toe aan de Heer.

2	AANBIDDING (20 minuten) <i>[HOUDING UITGEDRUKT]</i> TOEWIJDEN AAN GOD EN ZIJN GEESTELIJKE DIENST
---	---

Meditatie

Aanbidding is:

- een *houding* van ontzag, bewondering, overgave en toewijding aan God,
- *die zichtbaar wordt* in verschillende vormen van gebed en het dagelijkse leven (levensstijl).

Thema: Toewijden aan God en Zijn geestelijke dienst.

Lees de uitleg voor of leg het in eigen woorden uit.

1. Toewijding.

Toewijding betekent jezelf aan iemand of iets geven. Het betekent jezelf overgeven of onderwerpen aan God, aan Zijn koningschap en aan wat Hem welgevallig is. Het dient God op een geestelijke (HSV: redelijke) wijze, dat wil zeggen in overeenstemming met de Heilige Geest en tegenovergesteld van de letter of wet (2 Korintiërs 3:6).

2. Toewijding van ons lichaam.

Lees Romeinen 12:1; Romeinen 6:12-13,19.

(1) Lichaam. Hier is het niet alleen je fysieke lichaam, maar ook je geest die in je lichaam woont, dus je hele persoonlijkheid. Je lichaam geeft uitdrukking aan je geest, je wezen, je persoonlijkheid.

(2) Levend offer. Terwijl dierenoffers gebracht worden door ze te doden, breng je je lichaam als een offer door erin te leven tot eer van God! Je leeft in je lichaam niet onder het beheer van je oude zondige natuur, maar onder beheer van je wedergeboren en vernieuwde natuur. “Niemand van ons leeft immers voor zichzelf en niemand sterft voor zichzelf. Want als wij leven, leven wij voor de Heere en als wij sterven, sterven wij voor de Heere. Of wij dan leven of sterven, wij zijn van de Heere” (Romeinen 14:7-8)

(3) Heilig offer. Het woord “heilig” betekent “afgezonderd van” en “toegewijd aan”. Je leeft wel in deze zondige wereld, maar zondert jezelf af van de zonde en wijdt jezelf toe om te leven voor Christus en zijn zaak in deze wereld.

(4) God welgevallig offer. Je wijdt jezelf toe aan wat God welgevallig is, wat God aanbeveelt en verwelkomt. Je wilt God blij maken met wat je doet, waar je het doet, met wie je het doet en hoe je het doet.

(5) Een geestelijk daad van aanbidding of een geestelijke daad van dienstbetoon. Dat je je lichaam elke dag op deze wijze toewijdt, wordt door God beschouwd als een geestelijke daad van aanbidding en een geestelijke daad van dienstbetoon! Aanbidding vindt niet alleen plaats in de gemeente, maar midden in het gewone dagelijks leven! Je aanbidt God door elke dag en overal Zijn koninklijke heerschappij en wat recht is in Zijn ogen te zoeken (Matteüs 6:33).

3. Toewijding van ons denken.

Lees Romeinen 12:2.

(1) Niet aanpassen aan de wereld. Je laat niet toe dat je denken, je persoonlijkheid en je karakter gevormd worden door deze zondige wereld, door de culturen van zondige mensen of door de godsdiensten van deze zondige mensen. Je weigert je aan te passen aan atheïstische filosofieën, valse godsdiensten¹, seksuele immoraliteit, slechte vrienden, gedegenereerde discussies, vuile tijdschriften, twijfelachtige activiteiten (loterijen en gokken), experimenten

¹ Bijvoorbeeld door Bijbelse begrippen “aan te passen” ten behoeve van de godsdiensten die daar aanstoet aan nemen, zoals de Naam “de Zoon van God” voor Jezus Christus. Deze godsdiensten veranderen niet hun houding tegenover christenen omdat christenen hun vertalingen van de Bijbel en hun geloofsovertuigingen aanpassen. Mensen in deze godsdiensten veranderen alleen wanneer zij wedergeboren worden en gaan begrijpen wie “de Zoon van God” is! (Johannes 3:3-8; Matteüs 16:13-18; Johannes 5:16-30; Johannes 10:24-39; Johannes 20:24-29). (Zie handleiding 2, supplement 8 “De aard van God en van de Zoon van God”!) De Bijbelvertaling “Zoon van God” moet niet aangepast worden zodat het geen aanstoot meer geeft, maar dergelijke Bijbelse begrippen moeten wel goed uitgelegd worden in de voetnoten zodat deze mensen hun denken kunnen veranderen! Het argument in 1 Korintiërs 9:20-23 – “voor de Joden als een Jood worden”, betekent niet dat fundamentele begrippen in de Bijbel gewijzigd moeten worden om de Joden geen aanstoot te geven, maar betekent dat het gedrag van christenen “de Wet van God” (dat wil zeggen, de liefde) moet respecteren, zoals Romeinen 14:1 – 15:12 ook leert.

met drugs en buitenhuwelijkse seks, extremistische politiek, extreme sport, enz. Een christen weerstaat elk vorm van kwaad. “Uiterlijke aanpassing” aan de levensstijl en gedrag van andere mensen is een compromis sluiten met onveranderde mensen, met hun onveranderd denken en hun onveranderd gedrag. Een dergelijke levensstijl kan God niet behagen!

(2) Maar veranderen naar de wil van God. Je wijdt je toe aan een voortgaande vernieuwing van je denken dat leidt tot een voortgaande verandering van je geloofsovertuigingen en verandering van je gedrag! Terwijl “aanpassing” begint met uiterlijke veranderingen als mode in kleding of woorden in gesprekken, begint “verandering” met innerlijke veranderingen van je denken, geloofsovertuigingen, motieven, houdingen in overeenstemming met Gods Woord dat uiteindelijk leidt tot uiterlijke veranderingen in je gedrag! Dit gebeurt wanneer je geen compromis sluit met de zondige wereld en zijn godsdiensten, maar je laat vernieuwen door Gods Woord zoals God dat bedoelt en door de Geest van God. Je doel is niet dat mensen voor je godsdienstige boek en godsdienst gewonnen worden, maar dat zij wedergeboren en vernieuwd worden (Titus 3:4-8) en zo voor Jezus Christus en Zijn Koninkrijk (koningschap) gewonnen worden!

4. Toewijding van ons ledematen.

(1) Ogen. Lees Matteüs 6:22-23. Je wijdt je ogen toe aan God, omdat je ogen de deuren zijn waardoor dingen je ziel binnendringen! Bijvoorbeeld, “Ik heb een verbond gesloten met mijn ogen: nooit zal ik naar jonge vrouwen kijken” (Job 31:1)!

(2) Oren. Lees Jesaja 50:4-5. Je wijdt je oren toe aan God, omdat je oren je met Gods stem verbinden! “Dit zegt de HEER van de hemelse machten: Luister niet naar wat de profeten jullie verkondigen. Ze geven jullie valse hoop. Hun visioenen zijn hun eigen verzinsels, ze komen niet van de HEER” (Jeremia 23:16).

(3) Tong. Lees Matteüs 12:34-37. Je wijdt je tong toe aan God, omdat je tong openbaart wat er in je hart verborgen is. “Laat geen vuile taal over uw lippen komen, maar alleen goede en waar nodig opbouwende woorden, die goeddoen aan wie ze hoort” (Efeziërs 4:15,29).

Aanbidding.

Laat ieder van ons om de beurt (in één of twee zinnen) God aanbidden en een deel van ons lichaam toewijden aan God als een geestelijke daad van aanbidding.

3	UITWISSELEN (20 minuten)	[STILLE TIJDEN] PREDIKER 1 - 4
----------	---------------------------------	---

Deel (of lees) om de beurt in het kort wat je in een van je stille tijden uit de toegewezen Bijbelgedeelten geleerd hebt (Prediker 1, 2, 3 en 4). Luister naar de persoon die deelt, neem hem serieus en accepteer hem. Ga niet verder in op wat hij vertelt.

4	ONDERRICHT (70 minuten)	[LEIDERSCHAP] DE KENMERKEN VAN EEN CHRISTENLEIDER
----------	--------------------------------	--

Deze studie beperkt zich tot leiderschap in het Nieuwe Testament. Alle leiderschap studies in Dota: Handleiding 3, les 34. Bijbelstudie over het leiderschap van de gemeente. 1 Petrus 5:1-7.
Handleiding 4, les 47. De kenmerken van een christen leider.
Handleiding 4, supplement 19. De historische ontwikkeling van kerk leiderschap.
Handleiding 4, supplement 20. Diakenen in het Nieuwe Testament.
Handleiding 6, les 17. Kerkceremonie. De aanstelling van kerk leiders.
Handleiding 6, supplement 23. Vrouwelijke werkers in de gemeente.

A. BEGRIPPEN MET BETREKKING TOT LEIDERSCHAP

1. Definities van leiders in het Nieuwe Testament.

Omdat sommige Bijbelvertalingen de Griekse woorden voor leiders niet correct vertalen, worden de oorspronkelijke Griekse woorden voor leiders in deze studie en ook in de beste Bijbelvertalingen op consequente wijze met dezelfde Nederlandse woorden vertaald.

De Griekse woorden “presbuteros” (enkelvoud) en “presbuteroi” (meervoud) worden consequent vertaald met de Nederlandse woorden “oudste (ouderling)” en oudsten (ouderlingen)”. Dit Griekse woord staat voor het leiderschapsambt in de Gemeente. Deze Griekse woorden worden niet vertaald met de woorden “priester (priesters)” of “pastor/pastoor (pastoren)”, omdat deze vertalingen *posities van macht* aanduiden in moderne traditionele gemeenten (kerken).

De Griekse woorden “episkopos” (enkelvoud) en “episkopoi” (meervoud) worden consequent vertaald met de Nederlandse woorden “opziener (opzieners)”. Dit Griekse woord staat voor één van de functies of taken van de oudsten (ouderlingen) en niet voor een andere ambt dan de oudste in de Gemeente! Deze Griekse woorden worden niet vertaald met de woorden “bisschop (bisschoppen)”, omdat deze vertalingen *posities van macht* aanduiden in moderne traditionele gemeenten (kerken).

De Griekse woorden “poimén” (enkelvoud) en “poimenes” (meervoud) worden consequent vertaald met de Nederlandse woorden “herder (herders)”. Dit Griekse woord staat voor een tweede functie of taak van de oudsten (ouderlingen) en niet voor een andere ambt dan de oudste in de gemeente. Deze woorden worden niet vertaald met de woorden “pastor” (pastors) of “pastoor” (pastoors), omdat deze vertalingen posities van macht aanduiden in moderne traditionele gemeenten (kerken).

Het Griekse werkwoord “episkopeó” (1 Petrus 5:2) wordt vertaald met het Nederlandse woord “toezicht houden”. Dit is de functie of taak van een opziener (dus: oudste en niet van een zogenaamd moderne “bisschop”).

Het Griekse werkwoord “poimainó” (Handelingen 20:28; 1 Petrus 5:2) wordt vertaald met het Nederlandse woord “hoeden”. Dit is de functie of taak van een herder (dus: oudste en niet van een zogenaamd moderne “pastor/dominee”).

2. Drie woorden voor “een oudste (ouderling)” in de gemeente.

(1) In het Nieuwe Testament zijn de woorden “oudste”, “herder” en “opziener” verwisselbaar.

In het Nieuwe Testament worden “oudsten (ouderlingen)” ook met hun taken aangeduid. Dus ontstaat er drie woorden voor de leiders van de gemeente: “oudsten”, “herders” en “opzieners”.

- “Oudste (ouderling)” in Grieks is “presbuteros”. Het Nederlandse woord “priester” is hiervan afgeleid. (Handelingen 20:17; 1 Timoteüs 5:17; Titus 1:5; 1 Petrus 5:1), maar is door associatie GEEN goede vertaling. Het zou met “oudste” (een ambt) vertaald moeten worden.
- “Herder” in Grieks is “poimén” en in Latijn “pastor”. Het Nederlandse woord “pastoor” is hiervan afgeleid. (Handelingen 20:28; 1 Petrus 5:2), maar is door associatie GEEN goede vertaling. het zou met “herder” (een functie en niet een ambt) vertaald moeten worden.
- “Opziener (toezichthouder)” in Grieks is “episkopos”. Het Nederlandse woord “bisschop” is hiervan afgeleid. (Handelingen 20:28; Titus 1:7; 1 Petrus 5:2), maar is door associatie GEEN goede vertaling. het zou met “opziener” (een functie en niet een ambt) vertaald moeten worden.

Gedurende de eerste eeuw (30-97 n.C.) verwijzen de woorden “oudste”, “herder” en “opziener” zonder onderscheid naar hetzelfde ambt! In Handelingen fungeerden alle oudsten (Handelingen 20:17) als herders en opzieners van de gemeente (Handelingen 20:28)! In Titus werd elke oudste (Titus 1:5) een opziener (Titus 1:7) genoemd. En in 1 Petrus fungeerden alle oudsten (1 Petrus 5:1) als herders en opzieners (1 Petrus 5:2) onder de hoogste herder (1 Petrus 5:4), Jezus Christus. Dit bewijst dat met betrekking tot terminologie, Lukas, Paulus en Petrus de woorden “oudste”, “herder” en “opziener” als synoniemen gebruikten! Ongeacht wat deze woorden vandaag in kerkgenootschappen betekenen, in het Nieuwe Testament was er geen onderscheid tussen de oudsten, herders en opzieners!

(2) De betekenis van de woorden “oudste”, “herder” en “opziener”.

Deze drie woorden beschrijven niet drie verschillende ambten of kerkelijke posities, zoals sommige kerkgenootschappen leren. Zij verwijzen alle drie naar een en hetzelfde ambt, namelijk het ambt van oudste. Zij beschrijven dit ambt vanuit drie verschillende gezichtspunten.

- De uitdrukking “oudste” verwijst naar het ambt en de geestelijke volwassenheid, ervaring en respect van dit ambt.
- De uitdrukkingen “herder” en “opziener” verwijzen naar twee belangrijke taken van dit ambt. Het Nieuwe Testament leert dat de oudsten van elke gemeenten de herders en de opzieners van hun gemeente zijn. Zij delen met elkaar de officiële taken van oudsten: pastoraat, toezicht, leiderschap en onderricht.

3. Ambten in het Nieuwe Testament.

(1) Het ambt.

Een “ambt” is:

- een *toegewezen of toevertrouwd* taak
- met *verantwoordelijkheden*
- en een *bijpassend gezag*
- en waarvan de ambtsbekleder *rekenschap* moet afleggen.

(2) Het leiderschapsambt.

Volgens de Bijbel is het enige leiderschapsambt in de plaatselijke gemeente die van de oudste (ouderling) (Handelingen 11:30; Handelingen 14:23; Handelingen 20:17; 1 Timoteüs 5:17; Titus 1:5; Jakobus 5:14; 1 Petrus 5:1).). De Bijbel erkend geen leiderschap structuur boven de raad van oudsten (dus geen Concilie of Synode).

Leiderschap in de nieuwtestamentische gemeenten is:

- altijd gedeeld leiderschap. Het woord “oudsten” staat *altijd in het meervoud* en dus wordt deze functie of taak altijd met anderen gedeeld (Handelingen 14:23; 1 Timoteüs 4:14).

- altijd dienend leiderschap! Zowel Jezus Christus als de apostel Petrus leren dat leiderschap in de Bijbel altijd dienend is (Matteüs 20:25-28; 1 Petrus 5:2-3)! En dus mag niemand in deze functie of taak over anderen heersen!

Het is bewezen dat een raad van oudsten in gesloten landen wel tussen drie tot vijftien huisgemeenten (kerken) kan leiden. Een aantal huisgemeenten kunnen een gemeente vormen met een leiderschap van minstens drie oudsten.

(3) De ouderdom van oudsten.

Hoewel het woord “oudste” in het klassieke Grieks (presbuteros) verwees naar een ouder, bekwamer of ervaren man in de gemeente, verwijst het woord in zowel het Oude Testament als in het Nieuwe Testament ook naar een man met een leidersambt. Het woord “oudsten” verwijst in het Oude Testament (Exodus 18:13-26; Numeri 11:16-17; Deuteronomium 1:9-18) boven alles naar het leidersambt in Gods oudtestamentische volk, Israël, en niet naar oude mannen. En het woord “oudsten” verwijst in het Nieuwe Testament (Handelingen 11:30; Handelingen 14:23; Handelingen 20:17,28; 1 Timoteüs 5:17, Titus 1:5-6; 1 Petrus 5:1-4) boven alles naar het leidersambt in Gods nieuwtestamentische volk, de Gemeente (Kerk), en niet naar oude mannen.

Nergens wordt een minimum ouderdom als voorwaarde aangegeven. Zowel in het Oude Testament als in het Nieuwe Testament moet de oudsten aan bepaalde vereisten voldoen, bepaalde verantwoordelijkheden uitvoeren en de mensen dienen. Als een jonge man in aanmerking komt is er niets in de Bijbel dat hem verbiedt om als oudste aangesteld te worden (Handelingen 14:21-23; 1 Timoteüs 3:6-7; 1 Timoteüs 4:12)! Dus, het woord “oudste” verwijst niet noodzakelijk naar een oudere man, maar eerder naar een volwassen man die in aanmerking komt om als een leider in de gemeente te dienen.

(4) Het dienende ambt.

De dienende ambten (in tegenstelling tot de leiderschapsambt van oudste) in de gemeente zijn de volgende: zendingen (missionarissen), predikers, evangelisten, herders, leraren (Efeziërs 5:11-12), diakenen (dekens) (Handelingen 6:1-7), groepsleiders of kringleiders, jeugdleiders, enz. Deze dienende ambten worden door de raad van oudsten aangewezen en zijn verantwoording verschuldigd aan de raad van oudsten.

Niettemin is ook het leiderschapsambt in de Bijbel (de oudste) nooit een heersende functie (als dat van een koning of heer) en nooit een positie van macht, maar een dienende functie of taak! Hij leidt door goed leiderschap te geven, maar niet te heersen over de mensen die aan hem toevertrouwd zijn.

B. DE ABSOLUTE LEIDER IN DE GEMEENTE (KERK): JEZUS CHRISTUS

De hoogste en eeuwige Leider van de wereldwijde Gemeente of Kerk is Jezus Christus.

Lees Matteüs 16:18; Efeziërs 1:22; 1 Petrus 2:25; 1 Petrus 5:4

In Matteüs 16:18 (HSV) zegt Jezus, “En Ik zeg u ook dat u Petrus bent, en op deze petra (betekent: rots) zal Ik Mijn gemeente bouwen, en de poorten van de hel zullen haar niet overweldigen.”

1. Jezus Christus is de Eigenaar van de Gemeente (Kerk).

Hij zegt, “Dit is Mijn Gemeente”. De wereldwijde Gemeente (Kerk) en alle plaatselijke gemeenten (de Rooms Katholieke Kerk gebruikt het woord: parochies) in de wereld behoren niet aan een of ander kerkgenootschap, of christelijke orde of organisatie, of kerkelijke leider (de stichter) of de leden van de Kerk, maar alleen aan de Heer Jezus Christus. Hij heeft de Gemeente (Kerk) met Zijn eigen bloed (kruisdood) gekocht (Handelingen 20:28). Zie ook de uitdrukking, “Gods kudde” (1 Petrus 5:2).

2. Jezus Christus is de Bouwer van de Gemeente (Kerk).

Jezus zegt ook, “Ik bouw Mijn Gemeente (Kerk)”. Zendingen (de Rooms Katholieke Kerk gebruikt het woord: missionarissen), leiders van gemeenten (kerken) of andere mensen zijn niet de bouwers van de wereldwijde Gemeente (Kerk) of plaatselijke gemeenten. Jezus Christus (God) bouwt ze door gebruikmaking van Zijn dienaren (1 Korintiërs 3:5-11). Zonder Jezus Christus kan niemand iets doen dat blijvende of eeuwige waarde heeft (Johannes 15:5)!

3. Jezus Christus is het Hoofd van de Gemeente (Kerk).

In Efeziërs 1:22 staat dat God Jezus Christus aangesteld heeft als Hoofd over alles voor de wereldwijde Gemeente (Kerk). Geen mens op de aarde mag deze positie innemen! Geen mens mag een “paus”², “kardinaal”³, “patriarch”⁴, “metropoliët”⁵ of “aartsbisschop”⁶ zijn, omdat alleen Jezus Christus deze titel mag dragen!

Jezus Christus alleen is “de Eeuwige Vader” (Jesaja 9:5; zie Johannes 10:30), “de enige Herder van de ene kudde” (Johannes 10:16), “de Herder en Opziener (Grieks: Bisschop)⁷ van uw zielen” (1 Petrus 2:25). Jezus Christus alleen is

² Paus of “papa” (vader) betekent: “bisschop” in Byzantijns Grieks en is het hoogste ambt in de Rooms Katholieke Kerk.

³ Kardinaal betekent: “voornaamste” en is een titel voor de hoogste waardigheidsbekleders in de Rooms Katholieke Kerk

⁴ Patriarch betekent: “eerste/hoogste/voornaamste + vader” en is het hoogste ambt in de Orthodoxe Kerken. In de Rooms Katholieke Kerk is dit een hiërarchisch positie die volgt op de paus en kardinalen.

⁵ Metropoliët betekent “moeder + stad” en is in de Rooms Katholieke Kerk de aartsbisschop of hoofd van een van de belangrijkste kerkprovincies.

⁶ Aartsbisschop” betekent: “eerste/hoogste/voornaamste + bisschop” en is in de Rooms Katholieke Kerk de bisschop van de hoofdstad van een kerkprovincie. Hij bestuurt zelf een bisdom en heeft het oppergezag over andere bisschoppen.

⁷ Grieks: τον ποιμενα και επισκοπον των ψυχων υμων

“de Opperherder”⁸ over alle oudsten (ouderlingen) (de Rooms Katholieke Kerk gebruikt het woord: priesters) in de gemeenten. Jezus Christus alleen is “de Apostel en Hogepriester van het geloof dat wij belijden”⁹ (Hebreeën 3:1; Hebreeën 7:22-8:2). En Jezus Christus is “de hoeksteen”¹⁰ (1 Petrus 2:6), “de sluitsteen”¹¹ (1 Petrus 2:7; Matteüs 21:42) en “het enige Fundament”¹² (1 Korintiërs 3:11) van Zijn Gemeente (Kerk)!

4. Jezus Christus en de uitoefening van Zijn gezag.

(1) Jezus Christus oefent Zijn gezag uit door de Bijbel.

Lees Johannes 8:31-32; (Handelingen 20:27,32; Efeziërs 6:17; 1 Timoteüs 3:14-15; 2 Timoteüs 3:16-17; Titus 1:9; Hebreeën 4:12-13).

Christus oefent Zijn gezag uit door de Bijbel te onderrichten. De Bijbel is de geopenbaarde en opgetekende wil van Christus voor elke christen en elke gemeente. Christus gaf aan de Gemeente (Kerk) zijn grondwet, namelijk de fundamentele onderwijzing volgens welke de Gemeente (Kerk) bestuurd moet worden in het Nieuwe Testament en niet in de latere Kerkgeschiedenis!

Christenen en gemeenten mogen niet gaan boven wat geschreven staat in de Bijbel (1 Korintiërs 4:6-7; zie 1 Korintiërs 1:19)! Christenen en gemeenten mogen niet gaan boven wat geschreven staat in de profeten van het Oude Testament (Deuteronomium 4:2; Deuteronomium 5:32; Jozua 1:7; Jesaja 29:13; Jeremia 8:8) en de apostelen van het Nieuwe Testament (Matteüs 4:4-7; Handelingen Acts 26:22; Handelingen 8:25; 1 Petrus 1:9-12; 2 Petrus 3:1-2; Openbaring 22:18-19). Christenen mogen niet blijven vasthouden aan kerkelijke tradities die het Woord van God ongeldig maken of van zijn kracht beroven (Matteüs 15:3,6; Markus 7:7-8)!

(2) Jezus Christus beoefent Zijn gezag door de Heilige Geest.

De Heilige Geest is de Geest van Christus en de Advocaat of Vertegenwoordiger van Christus op de aarde. Hij vertegenwoordigt Christus volkomen effectief in de wereldwijde¹³ Gemeente (Kerk) en in elke plaatselijke gemeente.

Lees Johannes 16:13-15; (Johannes 14:26; Johannes 15:26; Johannes 20:21-23; Lukas 24:49; Handelingen 1:5-8). Christus rustte door de Heilige Geest Zijn apostelen toe voor hun speciale taak, namelijk, om de grondleggers van de historische Gemeente (Kerk) te zijn. Door Zijn Geest leidde Hij hen in de hele waarheid, herinnerde hen aan de woorden die Hij sprak en de daden die Hij deed op aarde en leerde hen alles wat zij moesten weten. Zo werden de apostelen van Jezus Christus, de betrouwbare en gezaghebbende getuigen van Jezus Christus als zij het evangelie verkondigden, mensen tot discipelen van Jezus Christus maakten en de waarheid optekenden in de boeken van het Nieuwe Testament die zij schreven.

Lees Handelingen 15:28. Door de Heilige Geest leidde Jezus Christus de vergadering en de besluiten die vertegenwoordigers van de gemeente van Antiochië met de apostelen van Jezus Christus en de oudsten van de gemeente van Jeruzalem namen.

Er is geen bewijs in de Bijbel voor enige overkoepelende organisatie boven de raad van oudsten (ouderlingen) gedurende de nieuwtestamentische periode! De moderne voorstelling dat een concilie of synode of conferentie boven enige plaatselijke gemeente of zelfs boven de wereldwijde Gemeente (Kerk) staat komt helemaal niet in de Bijbel voor!

Lees Johannes 16:8; (Romeinen 8:5-10; Galaten 5:16,18,25; Efeziërs 6:17). De Heilige Geest gaat door om christenen te leiden en te herinneren, maar nooit in strijd met wat er in de Bijbel geschreven staat.

(3) Jezus Christus oefent Zijn gezag uit door de raad van oudsten (ouderlingen) in de plaatselijke gemeente.

Lees Handelingen 20:17,28. Jezus Christus oefent Zijn gezag uit door middel van de raad van oudsten van de plaatselijke gemeente, maar alleen wanneer de oudsten zich onderwerpen aan het gezag van de Bijbel. Het is een geweldige troost en bemoediging te weten dat Jezus Christus altijd aanwezig is wanneer een gemeente bijeenkomt om te aanbidden of te spreken en te handelen in de Naam van Jezus Christus (Matteüs 18:20; Matteüs 28:20).

(4) Voorbeelden van de heerschappij van Jezus Christus.

Lees Johannes 16:7-10,13-15. Christus blijft tot mensen spreken door Zijn Heilige Geest.

Lees Johannes 3:3-8; 2 Tessalonicenzen 2:13-14; 1 Petrus 1:2. Christus roept mensen op een effectieve wijze op door de verkondiging van het evangelie, doet hen wedergeboren zijn, redt en bevrijdt hen en heiligt hen.

Lees Efeziërs 4:7. Christus rust christenen toe door hen genadegaven (geestesgaven) te geven zoals Hij dat bepaalt.

Lees Markus 13:34; 1 Korintiërs 3:6; 1 Korintiërs 12:5-7. Christus draagt aan ieder christen een taak op in de gemeente en in de wereld.

⁸ Grieks: ἀρχιποιμενος (1 Petrus 5:4) + πρεσβυτεροι (1 Petrus 5:1)

⁹ Grieks: τον αποστολον και αρχιερα της ομολογιας ημων Ιησου

¹⁰ De hoeksteen van een gebouw is de eerste en bepalende steen die geplaatst wordt. Hij bepaalt de richting van het hele gebouw en steunt het dak.

¹¹ De sluitsteen in een poort is de laatste en bovenste steen die geplaatst wordt. Als hij naar beneden valt vermorzelt hij alles daaronder.

¹² θεμελιον γαρ αλλον ουδεις δυναται θειναι παρα τον κειμενον, ος εστιν Ιησους Χριστος

¹³ “Katholiek” Grieks: katholikos (katholiek), niet “Rooms katholiek” (één van de kerkgenootschappen). De paus is NIET de vertegenwoordiger van Christus op aarde en de Rooms Katholieke Kerk is NIET de WERELDWIJDE KERK - het is alleen een kerkgenootschap zoals alle andere kerkgenootschappen!

Lees Efeziërs 1:20-22 Christus is het Hoofd van de Gemeente (Kerk) en vervult alles in allen. Maar christenen hebben ook een persoonlijke en gemeenschappelijke verantwoordelijkheid op al deze gebieden. Als zij hun verantwoordelijkheid verzaken, zullen zij de heerschappij van Jezus Christus door Zijn Geest in hun persoonlijke leven of in de gemeente niet ervaren!

Samenvatting. Dus Jezus Christus is de Bouwer, Eigenaar en Hoofd van de wereldwijde Gemeente (Kerk) en van elke individuele gemeente in de wereld nu en voor eeuwig! Hij alleen is de absolute en eeuwige Leider van de wereldwijde Gemeente (Kerk) en van elke plaatselijke gemeente. Hij oefent Zijn gezag uit door de Bijbel, de Geest en de raad van oudsten.

C. DE GRONDLEGGERS VAN DE GEMEENTE (KERK): DE APOSTELN.

1. De apostelen van Jezus Christus hadden een unieke roeping van Christus.

Lees Markus 3:13-19. De apostelen van Jezus Christus werden niet door een of ander kerkgenootschap, concilie van kardinalen of synode van afgevaardigde kerkleiders gekozen, geroepen en aangewezen, maar door Jezus Christus persoonlijk (Markus 3:13-15; Johannes 17:18; Johannes 20:21). Zij waren een unieke groep mannen omdat Jezus Christus hen persoonlijk koos, persoonlijk riep, persoonlijk toeruste en persoonlijk uitzond om Zijn getuigen te zijn toen Hij nog op de aarde was.

Paulus is de enige apostel van Jezus Christus in de Bijbelse geschiedenis die Jezus Christus ná Zijn hemelvaart riep (Handelingen 9:1-19; Handelingen 22:1-21; Handelingen 26:1-29; 1 Korintiërs 9:1-2; Romeinen 1:1). Mensen die er valselijk aanspraak op maken dat zij vandaag aan de dag “apostelen” van Jezus Christus zijn, moeten als leugenaars ontmaskerd worden (2 Korintiërs 11:1-15; Openbaring 2:3).

2. De apostelen van Jezus Christus hadden unieke taken in de Historische Kerk.

Terwijl “een uitnodiging” van de hand gewezen kan worden, kan “een roeping” niet zonder ongehoorzaamheid geweigerd worden. Een roeping door Jezus Christus persoonlijk moet gehoorzaamd worden (Handelingen 9:15; Handelingen 22:14-15; Handelingen 26:16-18; Romeinen 1:14; 1 Korintiërs 9:1; Galaten 2:7-9). “Wee mij als ik het evangelie niet verkondig” (1 Korintiërs 9:16)! De apostelen van Jezus Christus werden geroepen tot de volgende unieke taken in de Historische Kerk.

(1) De apostelen van Jezus Christus waren unieke getuigen van Jezus Christus.

De apostelen van Jezus Christus waren de ooggetuigen en oorgetuigen van Jezus Christus, Zijn dood en Zijn opstanding (Lukas 24:45-48; Handelingen 1:21-22; Handelingen 26:16,23).

(2) De apostelen van Jezus Christus waren unieke Bijbelschrijvers.

Jezus had beloofd dat de Heilige Geest Zijn discipelen (later apostelen) zou herinneren aan de woorden die Hij op de aarde gesproken had (Johannes 14:26) en hen in de hele waarheid zou leiden (Johannes 16:12-15). Het Evangelie van Matteüs en het Evangelie van Johannes werden door apostelen van Jezus Christus geschreven. Het Evangelie van Markus en het Evangelie van Lukas werden door de medewerkers van de apostelen Petrus en Paulus geschreven. Achttien van de eenentwintig brieven werden door de apostelen Paulus, Petrus en Johannes geschreven. En Openbaring werd door de apostel Johannes geschreven. Niemand mag aan de Bijbel toevoegen of wegnemen (Openbaring 22:18-19)!

(3) De apostelen van Jezus Christus waren unieke gemeentestichters.

De apostelen van Jezus Christus verkondigden het evangelie aan de Joden en vestigden de eerste plaatselijke gemeente onder de Joden (Handelingen 2:14,37-42). Zij waren absoluut noodzakelijk bij de vestiging van de eerste plaatselijke gemeente onder de Samaritanen (Handelingen 8:14-17; zie Handelingen 9:31). En ten slotte verkondigden zij het evangelie aan de heidenen (niet-Joden) en vestigden de eerste plaatselijke gemeente onder de heidenen in Caesarea (Handelingen 10:24-25; Handelingen 11:14-18) Cyprus en Turkije (Handelingen hoofdstukken 13-14). Dus, de elf discipelen van Jezus Christus en Paulus hadden de eerste plaatselijke gemeenten in de geschiedenis onder de drie hoofdgroepen van mensen in de Bijbel gevestigd:

- onder de Joden (de afstammelingen van het zuidelijke koninkrijk van Juda)
- onder de half-Joden of Samaritanen (de gemengde afstammelingen van het noordelijke koninkrijk van Israël)
- onder de niet-Joden of heidenen (de volken buiten Gods oudtestamentische volk) (Handelingen 1:8; Handelingen 9:31).

Zij waren de grondleggers van de Historische Gemeente (Kerk) – zij waren het Fundament van de Historische Kerk die Jezus Christus bouwde (Matteüs 16:18-19; Matteüs 18:18; Efeziërs 2:20; Openbaring 21:14).

(4) De apostelen van Jezus Christus waren unieke aanstellers van gemeenteliders.

De apostelen van Jezus Christus stelden de eerste diakenen (Handelingen 6:1-7) in de gemeenten aan. Samen met “de profeten” stelden zij ook de eerste oudsten aan (Handelingen 14:23; Titus 1:5). “De profeten of verkondigers” als Barnabas, Timoteüs, Titus en Silas hielpen de apostelen in hun taken (Handelingen 15:32).

3. De apostelen van Jezus Christus hadden uniek gezag en kracht in de Historische Kerk.

Lees Matteüs 16:18-19; Matteüs 18:18; Johannes 20:19-23; Handelingen 1:8. De apostelen van Jezus Christus kregen speciale kracht van de Heilige Geest om hun taak uit te voeren, symbolisch uitgedrukt door het blazen van Jezus. Die taak omvatte:

- getuigen zijn van de opgestane Heere Jezus Christus door wat zij gezien en gehoord hadden
- de waarheid aan het begin van de Kerkgeschiedenis verkondigen
- de waarheid optekenen in het Nieuwe Testament
- overal de eerste plaatselijke gemeenten stichten onder de Joden, de half-Joden en de niet-Joden
- en de eerste leiders van de plaatselijke gemeenten aanstellen (de oudsten).

Daarom worden zij ook genoemd: “het Fundament van de wereldwijde Gemeente (Efeziërs 2:20; Openbaring 21:14).

Zij kregen ook speciaal gezag:

- om de leer van de Gemeente (Kerk) vast te stellen door hun verkondiging en onderricht (Handelingen 15:28-29; 2 Timoteüs 1:13-14)
- christenen te bevelen hun onderricht te gehoorzamen (Handelingen 16:4; Romeinen 6:17; 2 Korintiërs 10:4-6; 2 Tessalonicenzen 3:14)
- mensen in het Koninkrijk van God (de Gemeente) op te nemen of eruit te zetten (Handelingen 8:14-17; Handelingen 5:1-11; 1 Korintiërs 5:13)
- de buitengewone “tekenen van een apostel” te verrichten (Markus 16:20; 2 Korintiërs 12:12; Hebreeëen 2:3-4).

4. De apostelen van Jezus Christus functioneerden tijdens hun leven als oudsten (ouderlingen) in de gemeenten.

In 1 Petrus 5:1 noemt de apostel Petrus zichzelf “een mede-oudste (medeouderling)” van de gemeenten in de provincies van Klein Azië (Turkije). Toen Petrus het evangelie aan niet-christenen verkondigde, de eerste plaatselijke gemeenten onder de Joden, de half-Joden en de niet-Joden plantte en brieven in het Nieuwe Testament schreef, functioneerde hij als “een apostel” van Jezus Christus (een uitgezonden oog- en oorgetuige) (Matteüs 16:18; Johannes 16:13-15). Maar toen Petrus in een plaatselijke gemeente verbleef en werkte, functioneerde hij als een van de plaatselijke oudsten (ouderlingen) (1 Petrus 5:1). De andere apostelen functioneerden ook als oudsten (Handelingen 6:4; 2 Johannes 1; 3 Johannes 1). Maar omdat hun hoofdtaak was om discipelen van Jezus Christus onder de volken te maken en nog meer plaatselijke gemeenten te planten, hebben zij plaatselijke mannen aangesteld om “oudsten (ouderlingen)” in hun gemeenten te zijn (Handelingen 14:23; Titus 1:5). Daarna gingen zij niet over deze raden van oudsten heersen!

5. De apostelen van Jezus Christus moeten van de apostelen van de gemeenten onderscheiden worden.

“De apostelen van de gemeenten” waren de vertegenwoordigers of boodschappers van de gemeenten (2 Korintiërs 8:23; Filippenzen 2:25) of in bredere zin “zendelingen”, uitgezonden om Jezus Christus en Zijn zaak te vertegenwoordigen wanneer zij nieuwe gemeenten stichtten (Handelingen 14:1-4; 1 Tessalonicenzen 2:6-7).

Mannen die “de genadegave van apostels” ontvingen (1 Korintiërs 12:28; Efeziërs 4:11-16) werden niet aangesteld om de gemeente te leiden, maar om *de gemeente te dienen door mensen toe te rusten voor hun taken in de gemeenten*. Al deze apostels, profeten, evangelisten, herders en leraren horen onder de raad van oudsten van de gemeente te functioneren. (1 Timoteüs 5:17). Zelfs de apostel Petrus functioneerde als een “oudste” in de gemeenten die hij diende (1 Petrus 5:1-2).

6. De apostelen van Jezus Christus moeten van valse apostelen onderscheiden worden.

De apostelen van Jezus Christus waarschuwden christenen op te passen voor valse apostelen, mensen die aanspraak maken dat zij gelijk aan de apostelen van Jezus Christus waren. Valse apostelen moeten ontmaskerd en weerstaan worden (2 Korintiërs 11:1-15; Openbaring 2:2; zie 3 Johannes 9-10).

7. De apostelen van Jezus Christus hadden geen opvolgers.

Lees Handelingen 1:21-26; (Efeziërs 2:19-20; Efeziërs 3:4-5; Openbaring 21:14). De apostelen van Jezus Christus bestonden uit de elf discipelen van Jezus Christus (Lukas 24:9,33) en de apostel Paulus (Handelingen 22:14; Handelingen 26:15-18; 1 Korintiërs 1:1; 1 Korintiërs 9:1). De apostelen van Jezus Christus hebben geen opvolgers als de latere bisschoppen, patriarchen en pausen in de Historische Kerk, omdat volgens Handelingen 1:21-22 geen enkel mens in de daaropvolgende eeuwen daarvoor in aanmerking zou komen. Het aantal apostelen van Jezus Christus zal altijd tot deze twaalf beperkt blijven (Openbaring 21:14).

De Bijbel leert niet de zogenaamde “Apostolische Successie” (opvolging), dat wil zeggen, dat Petrus de eerste bisschop en paus was en dat hij opgevolgd moest worden door andere bisschoppen en pausen in de kerkgeschiedenis! Het gezag dat aan de apostel Petrus gegeven werd in Matteüs 16:18-19 werd ook aan de andere apostelen van Jezus Christus gegeven in Johannes 20:21-23. “De apostelen van Jezus Christus” blijven beperkt tot de elf discipelen van Jezus Christus en Paulus. Niemand in de geschiedenis volgde Jezus Christus op als de Hoge Priester, de Apostel (Hebreeëen 3:1-6), of de Bisschop (1 Petrus 2:25), of “het Hoofd” (Efeziërs 1:22) van de wereldwijde Gemeente/Kerk!

D. DE AANGESTELDE (BEVESTIGDE) LEIDERS VAN DE GEMEENTE (KERK).

Gedurende de oudtestamentische periode heeft God de profeten, de hogepriester, de priesters en de Levieten, en de koningen aangesteld, NIET om een hiërarchie te vormen (een piramide structuur van heersende leiders) in Israël, maar om het volk te dienen in verschillende taken die boven al geestelijk waren.

- De profeten vertegenwoordigden God bij Zijn volk door Gods Woord tot hen te verkondigen.
- De priesters vertegenwoordigden het volk bij God door hun offeranden en gebeden bij God te brengen.
- De koningen vertegenwoordigden God bij Zijn volk door hun rechtvaardige daden. Toen de Israëlieten een koning begeerden zoals al de anderen volken, hebben zij in feite God als hun enige Koning verworpen (1 Samuël 8).

1. De oudsten in de Israëlitische periode van het Oude Testament.

Lees Exodus 3:16; Exodus 18:17-26; Deuteronomium 1:9-18; Deuteronomium 31:28; Psalm 107:32.

Gods oudtestamentische Gemeente (het volk van Israël) was al een realiteit in 1447 v.C. (Exodus 3:18; Exodus 4:29). “De oudsten (ouderlingen)” waren de aangestelde leiders van Gods oudtestamentische Gemeente en bestond uit de hoofden van de twaalf stammen (Deuteronomium 31:28; 1 Samuël 4:3; Ezra 6:7; Jeremia 19:1) of de hoofden van de families in de stammen (2 Samuël 12:17). Later, toen Israël in Palestina gingen wonen, had elk stad of dorp zijn eigen oudsten (Deuteronomium 21:3; Ruth 4:2; Spreuken 31:23).

Deze oudsten werden door de mensen van het volk zelf “gekozen” (Exodus 3:16; Exodus 18:13-26; Numeri 11:16-17; Deuteronomium 1:9-18). Zij werden geselecteerd en aangesteld op basis van hun bekwaamheden, vrees voor God, betrouwbaarheid, eerlijkheid, leiderschap, wijsheid, verstandigheid en ervaring. Hun taken waren om leiders te zijn over groepen van duizend, honderd, vijftig of tien mensen, dus, in overeenstemming met hun capaciteit en ervaring. Zij fungeerden vooral als rechters in de rechtspraak.

2. De oudsten in de Medo-Perzische, Griekse en Romeinse perioden van het Oude Testament.

Het systeem met “oudsten” gedurende de periode van overheersing door vreemde politieke koninkrijken (vanaf 597 v.C.) leidde tot een hiërarchische leiderschapstructuur met leiders die heerschappij voerden over hun onderdanen. Deze historische context is niet normatief!

(1) De periode van het Medo-Perzische Rijk (vanaf 559 v.C.)

Pas ná de Babylonische ballingschap (538 v.C.) gedurende het Medo-Perzische Rijk, werd een bestuurslichaam opgericht onder leiding van Ezra (458 v.C.) dat bestond uit een aantal aangestelde magistraten en rechters (Ezra 7:25-26; Ezra 10:14).

(2) De periode van het Grieks-Seleucidische Rijk (vanaf 312 v.C.).

Gedurende deze periode werd een ander bestuurslichaam opgericht, “de raad van oudsten” (Grieks” gerousia) dat bestond uit oudsten, de hoge priester en priesters. Het vertegenwoordigde het volk (1 Makkabeeën 12:6). Er was dus één lichaam dat heerste over het hele Joodse volk.

(3) De periode van het Romeinse Rijk (vanaf de 1ste eeuw v.C.).

Gedurende deze periode had ieder lokaal district zijn eigen “raad van oudsten”. Dus er waren heel veel raden van oudsten. Maar tijdens de periode van Romeinse procurators (gouverneurs) werd de raad van oudsten van Jeruzalem het machtigste bestuurslichaam en werd “het Sanhedrin” genoemd. Het bestond uit de oudsten, de hogepriesters en vorige hoge priesters en Schriftgeleerden (Matteüs 16:21). “De oudsten” waren de lekenleden van de Sanhedrin en bestond uit leden van de hoogste bevoorrechte aristocratische families in Jeruzalem. De Romeinse overheid gaf het Joodse Sanhedrin bevoegdheid over alle interne zaken, behalve belastingen, politieke en militaire aangelegenheden. Het Sanhedrin werd erkend door zelfs de Joden die in de verstrooiing leefden (Handelingen 22:5).

3. De oudsten in de Joodse gemeenten in het Nieuwe Testament.

In het Nieuwe Testament lezen we over de aanstelling van apostelen (Markus 3:13-19) en de aanstelling van diakenen (Handelingen 6:1-7), maar niet over de aanstelling van oudsten in de gemeenten onder de Joden. De oudsten in de gemeente van Jeruzalem worden pas in Handelingen 11:30 en Handelingen 15:2 genoemd, maar hun aanstelling wordt nergens genoemd. Dit was zo omdat “de oudsten” al het bestaande leiderschapsambt in Israël waren.

In de periode na Pinksteren groeide de kleine groep discipelen van Jezus Christus tot Gods Gemeente (Handelingen 2:41-42). Toen de apostelen van Jezus Christus de eerste plaatselijke gemeenten onder de Joden vestigden, werden de oudsten als een instelling in de Joodse gemeenten gehandhaafd. Daarom was er ook geen sprake van een formele aanstelling (bevestiging) van oudsten in de gemeente van Jeruzalem of andere Joodse gemeenten in het boek Handelingen. “De oudsten (ouderlingen)” waren dus ook het leiderschapsambt in Gods nieuwtestamentische Gemeente. Deze oudsten werden waarschijnlijk gekozen uit dezelfde soort mannen als in het Oude Testament, namelijk, de familiehoofden en andere invloedrijke mannen. Zij werden waarschijnlijk op dezelfde wijze gekozen als de oudsten in het Oude Testament en de diakenen in het Nieuwe Testament, namelijk, door het volk (Deuteronomium 1:13; Handelingen 6:1-7).

Lukas (Handelingen 6:4), Petrus (1 Petrus 5:1) en Johannes (3 Johannes 1) maken duidelijk dat de apostelen van Jezus Christus als oudsten in de plaatselijke gemeenten functioneerden. De voornaamste taken van de oudsten waren gebed en

de bediening van het Woord (Handelingen 6:4). Er werden ook diakenen gekozen, maar niet om de gemeente te leiden, maar om leiding te geven aan noodzakelijke taken (bedieningen) in de gemeente.

Het wereldwijde Lichaam van Christus bestond uit heel veel plaatselijke gemeenten over de hele wereld verspreid. Deze gemeenten kwamen bijeen in huizen (1 Korintiërs 16:19) en waren zelfstandig: “de gemeente van Jeruzalem” (Handelingen 11:22), “de gemeente van Antiochië” (Handelingen 11:25), “de gemeenten in Syrië en Cilicië (Handelingen 15:41), “de gemeente in Caesarea” (Handelingen 18:22), “de gemeente van Efeze” (Handelingen 20:17) en “de gemeente bij Prisca en Aquila aan huis” (Romeinen 16:5). Deze zelfstandige gemeenten hadden alleen een raad van oudsten (ouderlingen), maar geen overkoepelende organisatie boven de oudsten! Alleen Jezus Christus was het Hoofd over elke plaatselijke gemeente en de wereldwijde Gemeente.

4. De oudsten in de heidengemeenten in het Nieuwe Testament.

Lees Handelingen 14:23; Titus 1:5. De aanstelling van oudsten in de niet-Joodse (heiden) gemeenten werd duidelijk genoemd in het boek Handelingen, omdat de heidenen de instelling van oudsten zoals bij de Joden niet kenden. Daarom hebben de apostelen van Jezus Christus en hun medewerkers die plaatselijke gemeenten onder de heidenen vestigden “in elke gemeente” (Handelingen 14:23) of “in elke stad” oudsten aangesteld (Titus 1:5). Oudsten werden aangesteld om de plaatselijke gemeente te leiden (Handelingen 20:17,28; 1 Timoteüs 5:17). Er werd nooit alleen maar één leider aangesteld zoals dat vandaag gebeurt: “de priester” of “de pastor” of “de dominee”. Er werd altijd meer dan één oudste aangesteld om de gemeente te leiden (Handelingen 14:23; 1 Timoteüs 5:17; 1 Petrus 5:2-3). Deze groep van oudsten werd “de raad van oudsten” (Grieks: presbuterion) genoemd (1 Timoteüs 4:14).

Leiderschap in de Gemeente (Kerk) is nooit een hiërarchie, maar altijd gedeeld leiderschap.

Leiderschap in de Gemeente is nooit heersend, maar altijd dienend leiderschap!

Het woord “aangesteld” betekent letterlijk: “kiezen met opgestoken handen” (Grieks: cheirotoneó), maar kan deze betekenis hier niet hebben, omdat Paulus en Barnabas (en niet de gemeenteleden) hier het onderwerp zijn. Het woord betekent gewoon: “kiezen”, “aanstellen” of “bevestigen” zonder de wijze van kiezen of de vorm van bevestiging aan te duiden. We mogen dus aannemen dat de wijze van selectie van oudsten dezelfde was als de wijze van selectie van diakenen, namelijk:

- de gewone christenen (de gemeenteleden) kozen oudsten op basis van de Bijbelse vereisten
- en de apostelen (die toen functioneerden als de bestaande oudsten) stelden hen aan (Handelingen 6:5-6).

Leiderschap in de nieuwtestamentische Gemeente is nooit democratisch (door stemrecht) gekozen, maar altijd op grond van de Bijbelse vereisten!

“De oudsten” (Grieks: presbuteroi) zijn dus de aangestelde leiders van de Gemeente (Kerk) (Titus 1:5) en “de raad van oudsten” (Grieks: presbuterion) is de officieel aangestelde leiderschapsgroep van elke plaatselijke gemeente (1 Timoteüs 4:14).

5. De oudsten in de onderwijzing van het Nieuwe Testament.

De apostelen van Jezus Christus en hun medewerkers hadden in de eerste gemeenten oudsten aangesteld als de leiders van de zelfstandige plaatselijke gemeenten (Handelingen 14:23; Titus 1:5). De oudsten behoren vandaag aan de dag nog steeds de aangestelde leiders van de zelfstandige gemeenten te zijn! Terwijl de apostelen van Jezus Christus geen opvolgers kunnen hebben (Handelingen 1:21-22), kozen de zelfstandige plaatselijke gemeenten hun eigen oudsten in overeenstemming met de geschreven instructies van de apostelen van Jezus Christus voor de aanstelling van oudsten (Handelingen 20:17,28; 1 Timoteüs 3:1-7,14-15; 1 Timoteüs 5:17-22; Titus 1:5-9; 1 Petrus 5:1-4).

God stelt oudsten aan door middel van de Heilige Geest (door Zijn geschreven instructies in de Bijbel over de vereisten en de taakomschrijvingen en de gemeenteleden en door hen daadwerkelijke toe te rusten in voorbereiding op hun taak) (2 Korintiërs 10:18). De apostel Paulus ontbood de oudsten (Grieks: presbuteroi)¹⁴ van de gemeente van Efeze tot zich (Handelingen 20:17) en zij aan hen: “Zie dan *voortdurend* toe (Grieks: prosechó) (onvoltooid tegenwoordige tijd) op uzelf en op heel de kudde, te midden waarvan de Heilige Geest u *voor eens en altijd* tot opzieners (Grieks episkopoi) aangesteld heeft (aoristus tijd) om de gemeente van God *voortdurend* te weiden (Grieks: poimainó) (onvoltooid tegenwoordige tijd), die Hij *voor eens en altijd* verkregen heeft (Grieks: peripoieó) (aoristus tijd) door Zijn eigen bloed” (Handelingen 20:28 HSV).

En de apostel Petrus schreef aan de oudsten (Grieks: presbuteroi) in de gemeenten van Klein Azië (Turkije), “Julie *moeten* de kudde van God bij u hoeden (Grieks: poimainó) (bevelende wijs) en houd daar *voortdurend* toezicht op (Grieks: episkopeó) (onvoltooid tegenwoordige tijd), niet gedwongen, maar vrijwillig; niet uit winstbejag, maar bereidwillig” (1 Petrus 5:2 HSV).

Dus zowel de apostel Paulus als Petrus leert duidelijk dat “de oudsten” de leiders van de plaatselijke gemeenten zijn (Handelingen 11:1; Handelingen 15:2,4,6,22; Handelingen 14:23; Handelingen 20:17; 1 Timoteüs 4:14; 1 Timoteüs 5:17; Titus 1:5; 1 Petrus 5:1) met de taakomschrijving “opzieners” (in het Grieks: bisschoppen) en “herders” (in het

¹⁴ “Oudsten” en niet “priesters”, “dominees” of “voorgangers” zoals het woord hier in sommige andere talen vertaald word!

Grieks: pastors) van de gemeente te zijn (Handelingen 20:17,28; 1 Timoteüs 3:11; 1 Petrus 5:2). Dit toont ook duidelijk aan dat de woorden “oudste”, “opziener” en “herder” in het Nieuwe Testament verwisselbaar zijn!

De woorden: “priester”, “bisschop” en “pastoor/pastor” zijn geen goede vertalingen uit het oorspronkelijke Grieks, omdat deze vertaalde woorden vandaag hiërarchische posities van macht aanduiden! In het Nieuwe Testament duiden deze woorden niet op hiërarchische posities van macht, maar alleen op het ambt van oudste. Alleen in de tweede en derde eeuw na Christus begonnen deze woorden ten onrechte hiërarchische posities van macht en dus een hiërarchie aan te duiden! Zie handleiding 4, supplement 19: “Ontwikkeling van leiderschap in de kerkgeschiedenis”.

In de Nieuwe Testament Gemeente (Kerk) was er geen hiërarchie van leiders! Er was alleen een groep oudsten die samen een raad van oudsten voor de plaatselijke gemeente vormden en leiderschap verantwoordelijkheid met elkaar deelden. Het woord “oudste” drukt zowel de leiders geestelijke volwassenheid en ervaring als het respect die hij afdwingt uit. En de woorden “opziener” en “herder” drukken de aard van zijn taken uit. Alle oudsten van een plaatselijke gemeente horen opzieners en herders van de gemeente te zijn. Alle oudsten hebben een pastorale, bestuurlijke en onderwijzende taak in de gemeente.

E. DE BIJBELSE VEREISTE KWALIFICATIES VOOR OUDSTEN

Lees 1 Timoteüs 3:1-7; Titus 1:6-9.

Mannen mogen alleen tot oudsten (ouderlingen) gekozen en aangesteld worden als zij voldoen aan de Bijbelse vereisten. Deze vereisten kunnen in drie onderdelen verdeeld worden:

1. **Gedrag.**

Hij moet zelfbeheersing hebben. Hij moet eerlijk zijn met geld. Hij mag het bijeenvergaren van bezittingen niet tot doel hebben.

2. **Gezinsleven.**

Hij moet een voorbeeld van ingetogenheid en reinheid tegenover alle vrouwen zijn. Als hij getrouwd is, ook een voorbeeld van trouw aan zijn vrouw. Hij moet zijn kinderen leiden tot geloof in en gehoorzaamheid aan Christus en tot respect voor hun ouders.

3. **Bedieningsvaardigheden.**

Hij moet geestelijk volwassen zijn, dus geen jonge christen. Hij moet vasthouden aan de gezonde leer en in staat zijn de Bijbel te gebruiken om te preken, onderricht te geven en mensen te leiden.

F. DE BIJBELSE TAKEN VAN OUDSTEN

1. **De eerste taak van de raad van oudsten: herders¹⁵ en opzieners¹⁶ van Gods kudde zijn.**

Lees Handelingen 6:4; Handelingen 20:17,28-30; 1 Petrus 5:1-2.

De eerste taak van de oudsten is om herders (pastors) en opzieners van Gods kudde te zijn.

- Ze zijn aangesteld tot opzieners van de gemeente (Handelingen 20:28)
- Zij zijn de herders van de kudde van God (1 Petrus 5:2). Er behoort niet slechts één leider (bv. priester, pastoor, herder, dominee of voorganger) in een plaatselijke gemeente te zijn, maar wel “een raad van oudsten (ouderlingen)” die met elkaar als team de leiderschapstaken vervullen! Iedere oudste hoort een herder te zijn met herderlijke (pastorale) verantwoordelijkheden.

Als herders horen de oudsten toezicht op de gemeente te houden zoals Jezus, de Goede Herder, de Opziener van de wereldwijde Gemeente is (Psalm 23; Johannes 10:16; Johannes hoofdstuk 17; 1 Petrus 2:25 HSV; 1 Petrus 5:4 HSV). De oudsten horen de gemeenteleden te voeden, te beschermen, te verzorgen en te leiden met het oog op hun geestelijke groei en welzijn. De oudsten horen hun taak niet als heersers, maar vrijwillig, met belangeloze toewijding en als voorbeelden uit te voeren (1 Petrus 5:3-4). Dit voorkomt hopelijk autoritair gedrag bij sommige kerkleiders. De oudsten beschouwen hun taak niet als het bekleden van een positie van macht, maar als het leveren van een dienst.

Ieder oudste hoort toezicht te houden op de andere oudsten en de gemeenteleden (Handelingen 20:28). Op deze manier moeten niet alleen de gemeenteleden, maar ook de oudsten rekenschap afleggen hoe zij zich gedragen (Hebreeën 13:17). De oudsten horen de gemeenteleden te beschermen tegen valse leraren – dat zijn mensen die de waarheid van de Bijbel verdraaien en proberen de leden voor zich te winnen (Handelingen 20:29-31). De oudsten horen zich ook te interesseren voor de zwakke en hulpbehoevende gemeenteleden, zoals wezen, weduwen, vreemdelingen en nieuwe bekeerlingen (1 Tessalonicenzen 5:12-14). Oudsten horen de zieken te bezoeken en voor ze te bidden (Jakobus 5:14).

¹⁵ Grieks: poimén; Latijn: pastor

¹⁶ Grieks: episkopos

2. De tweede taak van de raad van oudsten: leiders¹⁷ en beheerders¹⁸ van Gods huishouding zijn.

Lees 1 Tessalonicenzen 5:12-13; 1 Timoteüs 3:4-5; 1 Timoteüs 5:17; Titus 1:7.

De tweede taak van de oudsten is om leiders en beheerders van Gods huishouding te zijn.

- Zij moeten hun eigen gezin en de gemeente leiden door voorop te lopen (Grieks: prohistémi) (1 Timoteüs 3:5; 1 Timoteüs 5:17)
- Zij moeten het huis van God beheren als een econoom, rentmeester of beheerder” (Grieks: oikonomos) (Titus 1:7)

In 1 Tessalonicenzen en 1 Timoteüs wordt de taak van de oudsten omschreven als “een leider die voorop loopt” en richting geeft door zijn voorbeeld. Zijn leiderschapstijl is niet een van heerschappij uitoefenen over degenen die aan hem toevertrouwd zijn, maar door een voorbeeld te zijn (1 Petrus 5:2-3). Wanneer een oudste niet langer zijn eigen gezin kan leiden (1 Timoteüs 3:4-5), of zijn vrouw en kinderen hebben meer aandacht nodig, dan hoort hij zijn functie van oudste neer te leggen, zodat hij hen de nodige aandacht kan geven. Er moet dus een balans zijn in zijn verantwoordelijkheden thuis en in de gemeente.

In Titus wordt de taak van de oudsten omschreven als “een rentmeester, econoom, manager of administrateur van een huis” (Grieks: oikos). De stijl van beheren is dienen! Aan de oudsten wordt de taak toevertrouwd om de activiteiten en bezittingen van de plaatselijke gemeente te beheren. Niet de diakenen maar de oudsten zijn belast met het bestuur en beheer van de gemeente.

De volgende functies of taken met betrekking tot mensen en activiteiten vallen onder de leiding en het management van de oudsten. Natuurlijk moeten oudsten veel taken delegeren aan de gemeenteleden, maar de oudsten blijven verantwoordelijk voor deze taken en verantwoording verschuldigd aan de Heer en aan de raad van oudsten!

(1) De oudsten leiden de bijeenkomsten van de gemeente.

Ze bevorderen en leiden de wekelijkse bijeenkomst zoals de eredienst en de bijeenkomst van kleinere groepen voor Bijbelstudie, gebed en gemeenschap (Handelingen 2:42). Ze bevorderen en leiden ook de speciale bijeenkomsten zoals dopen en Avondmaal, de kerkelijke feesten, huwelijken, begrafenissen, huisbezoeken en bijeenkomsten om de gemeenteleden toe te rusten.

(2) De oudsten leiden de zendingstaak van de gemeente.

Ze stimuleren de gemeenteleden om voor mensen in de wereld te bidden (1 Timoteüs 2:1-2), een goede invloed in de maatschappij en haar instellingen als scholen, verenigingen en overheid te hebben (Matteüs 5:14-16) en evangelisatie te doen, zowel in de familie als daarbuiten (Matteüs 10:32-37; Handelingen 5:42). Zij bevorderen de zending naar andere provincies en landen. Ze steunen gemeenten die verdrukt en vervolgd worden en andere christelijke organisaties (Romeinen 15:23-24; Filippienzen 1:5; Filippienzen 4:15-16; 3 Johannes 5-8) (*Lees* 2 Korintiërs 8).

(3) De oudsten leiden de trainingsprogramma's van de gemeente.

Ze leiden de kring voor belijdenis en dooponderricht. Ze zorgen ervoor dat alle nieuwe gelovigen nazorg krijgen, alle gemeenteleden tot discipelen van Jezus Christus gemaakt worden en toegerust worden voor verschillende taken in het lichaam van Christus (Efeziërs 4:11-14).

Ze zorgen ervoor dat er training gegeven wordt aan de oudsten in de raad van oudsten en de leiders in de volgende groepen: evangelisatie, discipelen maken, zending, zondagschool, tiener- en jeugdclubs en andere kringen.

(4) De oudsten zorgen dat de gemeenteleden goed functioneren.

Ze vuren alle gemeenteleden aan tot liefde in hun relaties, goede werken in hun activiteiten en trouw in de onderlinge bijeenkomsten (Hebreeënen 10:24-25).

Ze sporen de gemeenteleden aan om een taak te hebben in de plaatselijke gemeente die past bij hun talenten en geestesgaven of die Jezus hen toewijst. Ze helpen de gemeenteleden om hun talenten en gaven te ontdekken en zorgen voor mogelijkheden om deze in verschillende bedieningen in te zetten. Ze zijn verantwoordelijk voor het gedrag van de gemeenteleden en voor orde in de uitoefening van de geestesgaven (Romeinen 12:3-8; 1 Korintiërs 12:4-7; 1 Korintiërs 14:26-40; 1 Tessalonicenzen 5:19-21; 1 Timoteüs 4:14; 2 Timoteüs 1:6; 1 Johannes 4:1).

Ze stimuleren en zien toe op persoonlijke hulp aan de gemeenteleden (Handelingen 18:24-28 HSV). Ze vermanen, corrigeren en bemoedigen de gemeenteleden op geduldige wijze en door onderwijs (2 Timoteüs 4:1-5; Titus 2:15). Ze organiseren de pastorale zorg in de gemeente (1 Tessalonicenzen 5:12-15). En zij handhaven de christelijke tucht (Matteüs 18:15-17; zie 1 Korintiërs 5:9-13).

3. De derde taak van de raad van oudsten: leraren van Gods Woord zijn.

Lees 1 Tessalonicenzen 5:12; 1 Timoteüs 3:2; 1 Timoteüs 5:17; Titus 1:9.

De derde taak van de oudsten is om leraren van Gods Woord te zijn.

- Zij moeten instaat zijn onderricht te geven (Grieks didaktikos) (1 Timoteüs 3:2)

¹⁷ Grieks: prohistamenos

¹⁸ Grieks: oikonomos

- Zij moeten “zich veel moeite geven aan het Woord (te preken) en aan het onderricht” (Grieks: hoi kopióntes en logó kai didaskalia) (1 Timoteüs 5:17).
- En zij moeten “zich houden aan de betrouwbare boodschap die in overeenstemming is met de leer, zodat zij in staat zijn om anderen met heilzaam onderricht te bemoedigen en dwarsliggers terecht te wijzen” (Titus 1:9)¹⁹.

De verantwoordelijkheden van de oudsten met betrekking tot de Bijbel zijn de volgende:

(1) Verkondiging.

Ze verkondigen Gods Woord aan ongelovigen, niet-christenen en christenen (1 Timoteüs 5:17).

(2) Bijbelstudie.

Ze gebruiken de Bijbel voor groepsbesprekingen met ongelovigen en gelovigen om de waarheid te ontdekken (Handelingen 17:1-4,11)²⁰.

(3) Onderricht.

Ze onderwijzen de gemeenteleden over de hele wil van God zoals deze bekend gemaakt is in de Bijbel (Handelingen 20:20,27 HSV)²¹. Zij mogen niet gaan boven wat er in de Bijbel geschreven staat (1 Korintiërs 4:6).

(4) Toepassingen.

Ze leren de gemeenteleden om de geboden van Jezus te gehoorzamen (Matteüs 28:20a)²²

(5) Pastoraat.

Ze gebruiken de Bijbel om Gods Woord in het denken van gelovigen in te prenten, de gelovigen terecht te wijzen, bange mensen te bemoedigen, luie mensen te waarschuwen en mensen die hen tegenwerken terecht te wijzen (Kolossenzen 3:16; 1 Tessalonicenzen 5:12-15; 2 Timoteüs 2:23-26).

(6) Leerstellingen.

Ze gebruiken de Bijbel als richtsnoer voor de gezonde leer (2 Timoteüs 1:13) en bespreken en nemen besluiten over leerstellige zaken (Handelingen 15) en weerleggen valse leerstellingen (Titus 1:9).

4. De vierde taak van de raad van oudsten: dienaren van God en van mensen zijn.

Lees Matteüs 20:25-28; 1 Petrus 5:2-3.

De vierde taak van de oudsten is om dienaren van God en mensen te zijn.

- Zij moeten dienaren zijn die nooit heersen over mensen die aan hen toevertrouwd zijn.
- Deze taak beschrijft *de leiderschapstijl* van de oudsten.

Jezus riep zijn discipelen bij Zich en zei: “Jullie weten dat heersers hun volken onderdrukken en dat leiders hun macht misbruiken. Zo zal het bij jullie niet mogen gaan. Wie van jullie de belangrijkste wil zijn, zal de anderen *moeten dienen*, en wie van jullie de eerste wil zijn, zal jullie *dienaar moeten zijn* – zoals de Mensenzoon niet gekomen is om gediend te worden, maar om te dienen en Zijn leven te geven als losgeld voor velen” (Matteüs 20:25-28). De oudsten moeten dus hun verantwoordelijkheden uitvoeren voor het welzijn van anderen. Dienen is niet alleen de taak van de oudsten, maar tegelijk ook de manier waarop zij hun leiderschap uitoefenen. Het woord “dienen” vat de manier van leiding geven in één woord samen.

“Leiderschap” in de Bijbel is helemaal het tegenovergestelde van leiderschap in de wereld! De oudsten moeten vrijwillig, met belangeloze toewijding en als voorbeeld dienen. Zij mogen nooit gaan heersen over de gemeenteleden (1 Petrus 5:2-3)! Zij moeten leiden door voorop te lopen en het goede voorbeeld te geven. In plaats van gediend te worden door gemeenteleden, moeten de oudsten de gemeenteleden dienen (Lukas 22:25-27)! Christelijk leiderschap is dus altijd gedeeld leiderschap en altijd dienend leiderschap.

G. DE TOERUSTING VAN OUDSTEN

Oudsten zijn niet noodwendig speciaal opgeleid of fulltimers. Gedurende de nieuwtestamentische periode werden alleen sommige oudsten voltijds ondersteund, maar waren niet aangesteld om de enige priester, pastor, dominee, voorganger of leraar te zijn.

De oudsten moeten wel een goede grip op de gezonde christelijke leer hebben (Titus 1:9) en moeten in staat zijn om Gods Woord (de Bijbel) aan anderen te onderrichten (1 Timoteüs 3:2).

De apostelen ontvingen een “on the job training” van Jezus Zelf. Zo ontvingen de oudsten vaak “praktijk training” voor hun taken. Bijvoorbeeld Titus en Timoteüs ontvingen hun “praktijk training” van de apostel Paulus.

De Bijbel leert nergens dat alleen de oudsten die een formele opleiding op een Bijbelschool of theologische hogeschool gehad hebben mogen preken, Bijbelonderricht mogen geven, de doop en het Avondmaal mogen bedienen, de zegen mogen uitspreken en huwelijken of nieuwe ambten mogen bevestigen.²³

¹⁹ Grieks: αντεχομενον του κατα την διδαχην πιστου λογου, ινα δυνατος η και παρακαλειν εν τη διδασκαλια τη υγιαίνουση και τους αντιλεγοντας ελεγειν.

²⁰ Zie evangelisatie, www.deltacursus.nl

²¹ Zie www.deltacursus.nl

²² Zie de Bijbel toepassen, www.deltacursus.nl.

²³ Dit gebruik is een overblijfsel van de middeleeuwse scheiding tussen “clericus” (kerkelijke ambtsdragers) en “laicus” (kerkgangers, leken).

Sommige oudsten zijn voornamelijk predikers en leraren (1 Timoteüs 5:17), maar de Bijbel zegt niet dat zij dat fulltime deden en ook niet dat alleen zij dat mogen doen! Alle volwassen christenen (discipelen) worden door Jezus Christus bevolen om het Woord van God aan anderen te onderwijzen

- “En leer hen alles wat Ik u geboden heb in acht te nemen” (Matteüs 28:19)
- “Laat het woord van Christus in rijke mate in u wonen in alle wijsheid ; onderwijs elkaar...” (Kolossenzen 3:16).

Hoewel sommige christenen Timoteüs en Titus beschouwen als moderne opgeleide pastoren, dominees of voorgangers, waren zij meer dan dat. Zij reisden met de apostel Paulus mee op zijn zendingsreizen of reisden alleen om een bepaalde zendingstaak (bv. kerkstichting) uit te voeren. Zij waren dus eerder zendingen! Maar ook Timoteüs en Titus ontvingen hun opleiding direct van Paulus en niet van een of ander theologische instelling.

H. HET GEZAG VAN OUDSTEN

1. God delegeert gezag.

God delegeert gezag (Romeinen 13:1-2), maar het gezag van alle gezagsdragers is beperkt (Handelingen 4:19-20; Handelingen 5:29). Alle oudsten staan onder het gezag van de Heer Jezus Christus, dat wil zeggen:

- onder het gezag van de Bijbel (correct uitgelegd)(1 Korintiërs 4:6)
- onder het gezag van de Geest van Jezus Christus die nooit iets tegen de Bijbel zal zeggen (Matteüs 28:19; Johannes 16:13-5)
- onder het gezag van de raad van oudsten (Handelingen 20:28; 1 Petrus 5:5) die nooit mogen gaan boven wat in de Bijbel geschreven staat (1 Korintiërs 4:6).

2. De oudsten hebben beperkt gezag op de volgende terreinen.

De oudsten hebben gezag op de terreinen van de hun toegewezen Bijbelse taken. De gemeenteleden moeten zich aan de oudsten onderwerpen in de uitoefening van deze Bijbelse taken in de gemeente (1 Tessalonicenzen 5:12). “Gehoorzaam uw leiders (Grieks: hégoumenoi) en schik u naar hen, want zij waken over uw leven en zullen daarvan ook rekenschap moeten afleggen. Zorg ervoor dat zij hun taak met vreugde kunnen vervullen, zodat ze geen reden tot klagen hebben: dat zou u zeker niet ten goede komen” (Hebreeën 13:17).

Maar iemand in een leiderschapspositie die niet het Woord van God brengt en niet een voorbeeld geeft van gehoorzaamheid aan het Woord, kan niet als een leider beschouwd worden! “Denk aan uw leiders (Grieks: hégoumenoi), die het woord van God aan u hebben verkondigd, neem een voorbeeld aan hun geloof en kijk vooral goed hoe hun levenswandel eindigt” (Hebreeën 13:7)!

3. De oudsten hebben geen gezag op de volgende terreinen.

Niettemin hebben de oudsten²⁴ geen gezag om mensen te redden (verlossen, behouden), met de Geest te dopen, door de Geest te leiden, genadegaven van de Geest te schenken, met de vrucht van de Geest te veranderen, tot een specifieke bediening te roepen, een specifieke taak op te leggen of zegenend in een bepaalde bediening te gebruiken. Deze taken horen uitsluitend tot de Heer Jezus Christus en Zijn Geest en niet tot de oudsten! De gemeenteleden zijn niet het bezit en ook niet de onderdanen van de oudsten. De oudsten hebben geen gezag over het dagelijks leven, bezittingen of geld van de gemeenteleden. Zij hebben geen gezag over hun gezinnen, werk of tijdsbesteding. Daarom beveelt Jezus Christus de oudsten om niet te heersen over de levens van mensen die aan toevertrouwd zijn (Matteüs 20:25-28; 1 Petrus 5:2-3).

4. De oudsten in de raad van oudsten hebben evenveel gezag, maar verschillende taken.

Sommige oudsten geven leiding aan de gemeente, terwijl andere oudsten zich moeite geven voor de prediking en het onderricht (1 Timoteüs 5:17). Hoewel hun taken in de gemeente verschillend zijn, vormen zij samen de raad van oudsten (1 Timoteüs 4:14). Één oudste is niet belangrijker dan een ander oudste.

Het moderne onderscheid tussen:

- oudsten die opgeleid zijn in een Theologisch Seminarie of Bijbelschool
- en de andere leken oudsten die niet een dergelijk onderwijs hebben ontvangen bestond niet in de nieuwtestamentische periode!

Alle oudsten waren gewone christenen die tot discipelen gemaakt werden en daarna “on the job training” ontvingen. Uiteindelijk werden zij “aangesteld” (Grieks: cheirotoneó) (Handelingen 14:23) of (Grieks: kathistémi) (Titus 1:5) tot een bijzonder ambt om een bepaalde taak in de gemeente uit te voeren.

5. Jonge oudsten hebben hetzelfde gezag als de oude oudsten.

Hoewel God een nederige houding van zowel jongeren als ouderen verwacht (1 Petrus 5:5-6 HSV) geeft God ook aan de jongere oudsten verantwoordelijkheid en gezag om mensen die ouder zijn dan zichzelf en andere oudsten te onderrichten, te vermanen en te corrigeren, als dat nodig is (1 Timoteüs 1:3-5; 1 Timoteüs 4:11-13; 1 Timoteüs 5:20;

²⁴ Oudsten en ander kerkelijke instellingen of christelijke organisaties hebben geen gezag op deze terreinen!

2 Timoteüs 2:22-26). Niettemin horen alle oudsten elkaar met respect te behandelen (1 Timoteüs 3:2; 1 Timoteüs 5:1-2 Titus 1:7).

I. HISTORISCHE OVERKOEPELENDE LEIDERSCHAPSTRUCTUREN: CONCILIES EN SYNODEN.

1. Het Nieuwe Testament leert dat elke gemeenten z'n eigen raad van oudsten heeft.

In de nieuwtestamentische Gemeente was er geen hiërarchie! Een plaatselijke gemeente in het Nieuwe Testament werd niet door één enkel leider (pastoor, dominee, voorganger, enz.) geleid, maar door “een raad van oudsten” (Grieks: presbiterion) (1 Timoteüs 4:14). De taken van een raad van oudsten zijn: om de gemeente te hoeden en om toezicht te houden over de gemeente (Handelingen 20:28; 1 Petrus 5:2). Leiderschap in de nieuwtestamentische Gemeente is nooit het voorrecht van één leider, maar de verantwoordelijkheid van een groep mannen, die samen “de oudsten” of “de raad van oudsten” (Grieks: presbiterion) genoemd worden. Alle oudsten deelden met elkaar de leiderschapverantwoordelijkheid over de gemeente (Handelingen 11:30; Handelingen 14:23; Handelingen 15:2,22; Handelingen 20:17; 1 Timoteüs 5:17; Titus 1:5; Jakobus 5:14; 1 Petrus 5:1). In het Nieuwe Testament worden de woorden “herder” en “opziener” altijd geassocieerd met het woord “oudste” (Grieks: presbuteros).

2. De oudsten in de raad van oudsten houden toezicht op elkaar.

De apostel Paulus beveelt de oudsten (Grieks: presbuteroi) van de gemeente te Efeze niet alleen toe te zien en te zorgen (Grieks: prosechó) voor de kudde, maar ook op elkaar als oudsten (Handelingen 20:17,28). Daarom heeft geen enkele oudste in de raad van oudsten een positie of gezag hoger dan de andere oudsten! In de raad van oudsten mag er geen “primus inter pares” (eerste onder gelijken) zijn.

In de Bijbel is er geen bewijs dat er in de wereldwijde Gemeente (Kerk) een of ander ambt boven de oudsten van de plaatselijke gemeenten was! Het moderne onderscheid tussen “priesters” en “een bisschop” die over priesters aangesteld word en het onderscheid tussen “clericus” (ambt) en “laicus” (leek) bestaan niet in het Nieuwe Testament! De opziens taak was een taak van al de oudsten in de raad van oudsten en nooit van een enkele zogenaamde “bisschop”!

3. Het Overleg van Jeruzalem was niet een concilie of synode boven de raad van oudsten.

Waren er gedurende de nieuwtestamentische periode andere (hogere) leiders boven de oudsten van de plaatselijke gemeente? Lees Handelingen 15:1-2,4,6,22; Handelingen 20:17,28.

De vergadering te Jeruzalem was een overleg tussen de afgevaardigden van slechts twee gemeenten:

- de plaatselijke gemeente van Antiochië (uit het heidendom)
- en de afgevaardigden van de plaatselijke gemeente van Jeruzalem (uit het Jodendom) inclusief de apostelen van Jezus Christus (Handelingen 15:1-35).

Het doel was om vast te stellen of “de besnijdenis” en de andere ceremoniële wetten van het Oude Testament nog verplicht waren in de Christelijke Gemeente. Er waren namelijk Joodse christenen die naar Antiochië reisden en leerden dat de heidense bekeerlingen te Antiochië besneden moesten worden (Handelingen 15:1; Galaten 1:6-9; Galaten 4:9-10,17; Galaten 5:1-12; Galaten 6:12-16). Deze vergadering in Jeruzalem was een Overleg tussen slechts twee plaatselijke gemeenten en niet een besluitvormende vergadering (concilie of synode) van afgevaardigden van alle bestaande plaatselijke gemeenten in de wereld! Dit overleg in Jeruzalem ontving geen gezag van alle gemeenten in de wereld en daarom had het geen gezag om welk normatief besluit dan ook te maken over andere gemeenten.

Het woord “besluiten” of “bepalingen” (Grieks: dogmata kekrimena) in Handelingen 16:4 hoort bij de terminologie van rechtbanken en zijn geen afdwingbare of bindende besluiten, maar besluiten in de zin van “adviezen” van de apostelen aan de plaatselijke gemeenten. Deze adviezen mogen aangenomen of verworpen worden. Wat alle christenen moeten gehoorzamen is zich te onthouden van de afgoderij en seksuele immoraliteit (Handelingen 16:4). En wat alle christenen moeten vermijden is door hun gedrag aanstoot te geven aan Joden. De christenen uit het heidendom moest hun best doen om de christenen uit het Jodendom geen aanstoot te geven met hun gedrag. Ten einde hun zwakkere broeders blijvend lief te hebben, moesten zij “de noodzakelijke dingen” (Grieks: epanagkes) vermijden, namelijk, het eten van voedsel dat aan de afgoden geofferd was en het eten van vlees van verstikte dieren waar nog bloed in zat (Handelingen 15:28-29; zie Romeinen 14:1-6). Dus, deze “besluiten” gingen uiteindelijk over de wet van de liefde!

Er is in de Bijbel geen enkel bewijs voor “een concilie” of “een synode” van afgevaardigden van plaatselijke gemeenten die boven de raden van oudsten van plaatselijke gemeenten stond of die bindende besluiten nam waaraan alle plaatselijke gemeenten zich moesten houden! Traditionele concilies of synodes kwamen pas na de tweede eeuw n.C. tot stand!

4. Ontwikkeling van leiderschap in de Kerkgeschiedenis tot een hiërarchie.

Bestudeer Dota handleiding 4, supplement 19.

5	GEBED (8 minuten)	[REACTIES] GEBED IN ANTWOORD OP GODS WOORD
----------	--------------------------	---

Bid met elkaar als antwoord op wat God zegt. Laat iedereen in de kring om de beurt kort (in één of twee zinnen) aan God zeggen wat hij in deze bijeenkomst van Hem leerde.

6	VOORBEREIDING (2 minuten)	[OPDRACHTEN] VOOR DE VOLGENDE BIJEENKOMST
----------	----------------------------------	--

Deel de voorbereiding voor de volgende keer uit op een strookje papier of laten de groepsleden het opschrijven.

1. Toewijding. Wijd je toe om een discipel te zijn en discipelen te maken. Verkondig, leer of bestudeer de studie over de kenmerken van een christen leider met iemand anders of met een kleine groep mensen.
2. Persoonlijke tijd met God. Houd stille tijd met God uit ongeveer een half hoofdstuk per keer uit **Prediker 5, 6, 7 en 8**. Maak gebruik van het uitgekozen Bijbelvers of de favoriete waarheid methode en maak korte aantekeningen.
3. Bijbelstudie. Bereid de volgende Bijbelstudie thuis voor. **(6) Leiderschap doorgeven in de wereld. Handelingen 20:17-38**. Maak gebruik van de vijf stappen methode en maak korte aantekeningen.
4. Gebed. Bid voor iemand of iets deze week en zie uit naar wat God doet (Psalm 5:4).
5. Houd je notities bij. Deze keer over aanbidding van God, je stille tijd en hoe je een christenleider kunt zijn.